

OSNOVI NAUKE O VREMENU

Predgovor

Ovde je izložen teorijski rezultat mog dugogodišnjeg usamljeničkog rada na shvatanju *Vremena* i primena tog saznanja u kontroli fizičkih i bioloških procesa. I ako je reč o ontologiji, matematici i fizici, počecu priču od njenog pravog početka, koji pamtim kroz ceo život, a pod uslovom da su učenja ezoterije i religija istinita, pamtiću i posle diskarnacije.

Kada sam 11. Novembra 1976. Godine, iz Ljubljane, glavnog grada Slovenije, stigao vozom u Rijeku, dalmatinsku luku na Jadranskom moru, bilo je veče, vedro i hladno bez vetra, more potpuno mirno. Ne razmišljajući dugo, ušao sam u autobus za turističko mestašce Opatiju, samo da pobegnem iz gradske gužve. Uz vozača i konduktera bio sam jedini putnik. Već posle pola sata našao sam se na pustom kupalištu. Lutajući obalom u potrazi za prenoćištem, odabrao sam prvi osvetljen hotel. Zvao se *Resident*.

Popio sam u baru jedan Campari i, saradnik beogradske televizije i uvek sa sobom imao *svesku* i svežanj hartije za mehaničku pisaću mašinu.

Bilo je oko dvadeset i jedan čas kada sam počeo da zapisujem ono što mi je samo od sebe naviralo i činio sam to bez prestanka punih devet sati, u *nadsvesnom transu*, kako bih to danas nazvao. U šest ujutru, na podu preda mnom bilo je preko stotinu stranica rukopisa, a bio sam tako svež i odmoran, kao da sam najdublje prospavao.

Tih godina patio sam od čestih prehlada i na putovanja redovno nosio termometar. Izmerio sam temperaturu: ispod levog pazuha bila je 38, 6 stepeni Celsius-ove skale, dok je ispod desnog bila normalna, 36, 5. Takodje sam otišao pravo u sobu. Zatvorio sam vrata, upalio svetlo i odjednom osetio priliv neizmerne *žive sile* u organizam. Prvo stomačni, a potom i svi drugi mišići spontano su počeli veoma snažno i brzo da mi se grče i opuštaju, a svest su mi obuzele zapanjujuće nove, ali sasvim sredjene misli, kristalno jasne i toliko upečatljive da ih se i sada detaljno sećam.

U to doba bio sam pesnik i filmski reditelj primetio da mi je kanal levog uva do vrha pun ušne masti, dok je u kanalu desnog uva uopšte nije bilo.

Pogledao sam šta sam napisao. Tekst se odnosio na gradju materije, na vreme, prostor, i posebno, *svetlost*, od koje se, kako je pisalo u dnu strane, *sastoji sva teška masa*. Prva stranica počinjala je jednačinom $C \times D = CS$, koja je značila: **Continuum x Discontinuum = Ceo Svet**. Ispod te *formule Sveta* bila je i beleška: *nula je suma svih brojeva*.

Dve decenije kasnije, kada sam u srpskom prevodu čitao Eduarda Širea i njegov teozofski udžbenik iz devetnaestog veka, *Veliki posvećenici*, naišao sam u fusnoti na veoma sličan oblik tog istog stava označenog kao prvi postulat mistične matematike: **Nula x Beskonačnost = Celina**.

U medjuvremenu, baveći se Astrologijom, besumnje najstarijom empirijskom naukom čiji se podaci i predviđanja pomno i neprekidno beleže i poznati su za najmanje sedam hiljada godina unazad, video sam u Efemeridama da je baš tih dana, Uran, planeta koja po Astrologiji uzrokuje velika otkrića, revolucionarne promene i najdublje duhovne uvide, već bio u konjunkciji sa mojim natalnim Suncem u Škorpionu.

I tako, u dvadeset i četvrtj godini života, u noći između 11. i 12. Novembra 1976 - e, u nekadašnjem starorimskom i habzburškom letovalištu, u polupraznom hotelu, doživeo sam ono što se naziva izmenjenim stanjem svesti ili nadnormalnim iskustvom. Bila je to spontana

samoinicijacija u iskonsku volju Čoveka za razumevanjem Univerzuma, neposredni doživljaj opštečovečanske duševne žudnje za *objašnjenjem svega*. Ono što zovemo *unutrašnji glas* odmah mi je javio da za mene više ništa neće biti kao pre, da mi je od te noći život iz korena promenjen i moja dalja sudbina preusmerena. Sa smirenom radošću i osećanjem presudne važnosti onoga što se desilo, prihvatio sam taj poziv odozgo, svoj novi životni put, i ako ga uopšte nisam shvatao.

Čitav događaj zapamtio sam kao duševno stanje koje bi se moglo ovako opisati: stapanje svih činjenica dotadašnjeg iskustva, ali i mnogih potpuno nepoznatih, u jedinstveni kontinuitet više svesti. Tih dana spavanje mi nije bilo neophodno da bih se odmorio. Iz hinduističke literature znao sam da to deluje probudjena Kundalini, a izuzetno jako počela je da mi prija i crvena boja.

Po povratku u Beograd, bacio sam se na proučavanje problematike celine i neprekidnosti u antičkoj grčkoj ontologiji i kulturama istoka i detaljno analizirao koncepcije postanka sveta u istorijama glavnih religija i savremenoj kosmologiji.

U filozofskoj poeziji, najbliži mom osećanju nastajanja stvarnosti bio je taoistički princip Lao Cea - *Wu Wei* 無為, *stvaranje bez rada, koje se dešava bez početka i kraja*, ali, iz te ideje, na žalost, nije se razvila nikakva primenljiva nauka.

Ubrzo sam shvatio da su u svetskoj istoriji i filozofiji matematike i fizike, uprkos mnogim pokušajima da se neprotivrečno odredi sastav Continuum-a, njegova prava priroda, poredak, količina i kvalitet njegovih delova - ostali nepoznati. Osnovna fizička Beskonačnost bila je nedefinisana; ni u metafizici, ni u nauci niko nikada nije valjano i do kraja uradio taj posao, pa ni Pitagora: da istraži suštinu i osobine beskonačnog. Takva teorija nije postojala i u celokupnoj literaturi bilo je samo nekih njenih indicija i fragmenata. Civilizacija kojoj sam pripadao tapkala je u mraku neznanja, razvijajući samo tehnike i inženjering, zbog čega je i spiritualni rad N.Tesle ostao neshvaćen. Isto tako je našoj civilizaciji ostao nepoznat i uzrok unutrašnje deobe Continuum-a, a način izdvajanja delova u toj matematički i fizički nepokretnoj celini je sasvim nejasan.

Ova drevna teorijska zbrka se u devetnaestom veku prenela i na biologiju pitanjima da li je evolucija živih bića skokovita ili nije i da li je uopšte ima. Darwin se branio tvrdnjom da je njegova teorija *descendentna* i da je on zapravo pokazao kako se složeni živi oblici svode na jednostavne, a ne obrnuto. Ali, bilo da je pogrešno shvaćen ili ni sam nije bio odlučan, ljudi su se širom sveta počeli pitati kako jednostavno biće *neprekidnim razvojem* može postati složeno biće, od bičara da se razvijaju i biljke i primati, ili kako entitet **a** *kontinualno* može preći u entitet **b**? To je teorijsku biologiju radikalno razdvojilo od matematike, posebno kada se pojavio Kantor sa *aktualnom beskonačnošću* i nelogičnom vizijom beskonačno-beskonačnih skupova kao posledice beskrajnog deljenja jedinice i dalje beskrajne deobe njenih delova, manjih jedinica. Ovo mi je odmah bilo sumnjivo; beskonačnost očigledno ne odgovara jedinici jer deo jedinice nije jednak celoj jedinici. Samo broj nula ima tu osobinu da je svaki njen deo jednak njoj celoj - svaki *deo nule jednak je celoj nuli*. Tako sam otpočeo traganje za fizičkom interpretacijom nule.

Hipoteza neprekidnog biološkog razvoja podrazumevala je i *kontinuum prelaznih oblika*, određivanje *najvećeg broja* promena u *beskrajno kratkom, infinitezimalnom vremenu*. Bio je to uvod u aporiju koja mi je otkrila ontološku protivrečnost u pojmu evolucije: *hipoteza promene suprotstavlja se činjenici samoidentiteta*.

Ako **a** odjednom postane **b**, onda *evolucije* uopšte i nema, jer **a** i **b** po pretpostavci nisu isti. S druge strane, ako je evolucija kontinualan proces, darvinistička projekcija evolucije na vremenski tok zahteva beskonačan vremenski interval za najmanji evolucionarni pomak. Paradoks

je u tome što je rešenje problema vremenskog kontinuiteta mutacija bilo na dohvata ruke, isuviše vidljivo da bude uočeno. Dovoljno je bilo razmotriti vreme kao fundamentalni prirodni zakon sveopšte promene.

Kako ću u ovom radu pokazati, svemirska promena je čisto temporalnog porekla i lokalne događaje proizvodi asinhronicitetom. Smatram da Galaksije, menjajući makromagnetske konstelacije u ciklusima rotacija, uzrokuju preraspodelu mikromagnetskih polja aktivirajući određene, do tada pasivne segmente genetskog materijala, što dovodi do naglih izmena i reljefa, i klime, i nastajanja novih živih oblika. Ciklusi sideralnog vremena, odnosno ciklusi raspodele galaktičkih magnetskih polja, ne samo da su razlog skokovitog razvoja života, već i radioaktivnog raspada.

Zakoni upravljaju promenom, ali se sami ne menjaju. Očigledno je jasno da u ljudskom iskustvu kao *realno vreme* postoji samo *večna sadašnjost*. Svako zna da je tako. Je li to ta jedinstvena beskonačnost, koju svi tražimo, filozofi je naslućuju, a naučnici uporno previdjaju? Je li to živi Hrist pravoslavnih isihasta, koji uvek živi s nama jer njegova sadašnjost, kao i naša, nikada ne prolazi?

Primitio sam da, kada govorim o prošlosti, onda mislim na njene tragove preostale u sadašnjem trenutku, koje *neprestano stvaranje drugačijih oblika iste substancije* još nije učinilo neprepoznatljivim.

Materijalne prošlosti nema i ne može je ni biti, jer se jedna te ista materija konstantno preoblikuje i uvek je doživljavamo samo u sadašnjosti. Ali, šta je sa budućnošću i na koji način ona učestvuje u našem *konstantnom sadašnjem trenutku*, ima li tu uopšte njenih tragova i kako nam oni izgledaju? Ideju za odgovor na ovo pitanje dobio sam od Tesle: "Nema energije u sistemu, osim one koja u njega ulazi iz spoljne sredine". Shvatio sam vremensko načelo Tesline fizike: budućnost je poredak makrosistema, u kojima su događaji tempirani u odnosu na mikrosvet. Tako sam dobio rešenje za svetlost, za istovremenost raznih talasnih dužina, za integraciju po raznim frekvencama elektromagnetskog spektra, što je svakako najvažnij napredak u Elektromagnetici od Plankove konstante i foto-efekta.

Trebalo je uspostaviti korespodenciju sa matematikom, koju sam slabo znao. Padalo mi je na pamet, kao nekada Darwinu, da ideju saopštim nekom stručnjaku, pa da mi on za čas uradi matematičku teoriju vremena. Pokazalo se da je to neizvodljivo; svi stručnjaci s kojima sam razgovarao, uključujući i nobelovca, termodinamičara Ilju Prigožina, već posle prve detaljnije diskusije, postajali su idejni protivnici.

Povremeno, kada bih analizirao šta radim, čudio bih se svojoj samouverenosti. Racionalno gledano, naročito s obzirom na postavljene zadatke, motivacija mi je bila jača od sposobnosti, a moje sposobnosti uveliko su nadilazile moje mogućnosti. Sopstveno telo osećao sam kao zatvor za doživotnu robiju, a cela planeta Zemlja ličila mi je na loše organizovan radni logor egzistencijalnog samoodržanja, u kome nikoga zaista ne poznajem, pa ni samog sebe. Ceo moj život činio mi se kao smrtna kazna za nepoznatu mi krivicu počinjenu pre rođenja ili samim rođenjem. Onda sam prestao da budem važan sam sebi i prepustio se unutrašnjem nalogu da razjasnim *Vreme* što mi je donelo naglo duševno olakšanje.

Razmišljao sam ovako: nula i beskonačnost moraju biti u nekom odnosu; ako su podudarni, onda nula mora biti *nešto*, a sama beskonačnost mora biti *nepokretna*. Šta je to nepokretno nešto, a van domašaja naših čula? Možemo li biti svesni i onoga što je čulno neopažljivo? Naravno da možemo, upravo na taj način, svesni smo vremena.

Bio sam ubedjen da je *beskonačnost*, ako je realna - samo *jedna*. Zašto ta beskonačnost ne bi bila baš sama *večna sadašnjost* u kojoj provodimo ceo naš život? I zašto da se ne upustim u

avanturu da iz te jednostavne, lako prihvatljive pretpostavke u koju nikoga posebno ne treba uveravati, izgradim konzistentnu teoriju stvarnosti koja, u krajnjoj liniji, može biti istinita i primenljiva na probleme energetske harmonije čoveka i kosmičkog okruženja, neiscrpnog izvora energije i fizičke besmrtnosti?

U koncepciji evolucije nije osnovna *ideja progresivnog razvoja* nego *ideja protoka vremena* bez kojeg je svaka promena nezamisliva. Medjutim, *sukcesiju* treba razdvojiti od *sadašnjosti*. Pitanje o opštem poreklu promene odnosi se isključivo na unutrašnju deobu same realne beskonačnosti za koju sam dalje pretpostavio da joj je svojstven čisto temporološki uzrok samousložnjavanja. Ali, zašto se beskonačnost, kada je već savršena i nepokretna, kreće unutar sebe? Zašto proizvodi ovaj iluzorni svet relativnih delova, ujedno i prividno i pokretnih i nepokretnih, kada je jasno da je ona sama nužno nepromenljiva - večno ista?

Apsolutna svrha života pojedinca, kao i vrste, je ispunjenje ontogeneze i filogeneze, što odgovara cikličnom povratku na početak: na kraju života, čovek i njegova vrsta umiru i vraćaju se u stanje u kome su bili pre rođenja. Znači li to da je kraj svrha početka, i obrnuto, novi početak svrha prethodnog kraja?

Topološki, početak i kraj beskonačnog su u istoj poziciji. Čemu onda ta površna prirodna magija opažanja kretanja, kada je realno pomeranje delova Beskonačnosti ne samo iluzorno, nego i ontološki nemoguće? A *dejstva sile i energije*, oduvek u filozofiji i fizici najuže povezani s kretanjem, mogu li se i ona objasniti i zameniti *vremenom* i tako kontrolisati?

Metafizička razmatranja iznova su me vraćala početnom ubedjenju da je realna beskonačnost jedinstvena, unikat, i prema tome – omnipotentna i sveprožimajuća. Smatrao sam da svi njeni osnovni delovi moraju imati jednu te istu zajedničku suštinu, i prema tome, da su svi *primarni delovi beskonačnosti njene unutrašnje forme kvalitativno istovetnog sadržaja*, konačne i nepromenljive. Granica pojedinog dela nije i granica njegove suštine, jer je suština jedna te ista za sve delove. Ono što nazivamo *forme* su delovi unutar beskonačnog; njihove granice imaju dvostruku prirodu, spajaju ih sa beskonačnošću, ali ih u isti mah i relativno osamostaljuju. Ovo drugo bilo mi je problem, jer su euklidskim objektima nedostajale neophodne dimenzije, pa nije bilo jasno kako to *bezmerne tačke* ili *linije bez širine* ili *površine bez debljine* ipak mogu nešto da ograničavaju. Zaključio sam da se izdvajanje delova u beskonačnom ne zbiva na osnovu osobina prostora, nego samo na osnovu osobina vremena.

Delovi prostora i mase su konačni i samo relativno samostalni jer pripadaju beskonačnosti, odnosno Vremenu i Vreme ih stvara. Ali, na koji način se ti delovi izdvajaju u celini vremena, razlikuju i pokreću?

Da li privid njihovog kretanja potiče od njihove nejednakosti i svodi se na subjektivno opažanje ritma, na matematiku lokalne vremenske koordinacije? Iluzije na neki način takodje postoje, pa prema tome, i relativno vreme, ma koliko bilo subjektivno, mora imati neki modus realne egzistencije. Na kraju krajeva, subjekat, koji ne priznaje da je u isti mah i objekat, poriče sam sebe.

Šta onda kada su forme već istovetnih suština - takodje jednake i po veličini, dve jednakomerne sfere, na primer? Zašto se i prostorno ne podudare i ne budu jedna te ista pojava? Sve im je identično, sve, osim – *lokalnog vremena*. A šta je *vreme*? Je li to najdublja Božja iluzija ljudskog uma ugrađena u osnovu našeg postojanja, tako da nikada ne bude shvaćena? Treba li uopšte nastojati da se vreme shvati? Uveren sam da treba. Ako vreme nije spoznatljivo, onda se nikada ne mogu pobediti ni staračka iznemoglost, bolest i smrt. Sigurno je da se u našoj civilizaciji retko ko lično miri sa ovom nemoći nauke.

Još Lajbnic je razlikovao prirodni automat čiji svaki deo sadrži moć da reprodukuje celinu, od veštačkog, čije delove povezuje samo određeni zadatak, način funkcionisanja, danas bi smo to nazvali: programski input.

Iako smo prirodni ljudski automati sa neograničenim potencijalom samoobnavljanja, naše neznanje o sebi čini nas iskreno nesrećnim: privremeno sastavljeni iz elemenata po kratkotrajnom i nepoznatom zakonu, svesni smo toga da će se naši telesni delovi ubrzo iznenada ponovo razići i da nikada nećemo saznati zašto su bili zajedno u vreme našeg života i šta je sve te tečnosti i minerale, metale i gasove, kristale i belančevine prisililo da u izvesnom roku rade kao poseban organizam, sačinjavajući baš nas i nikog drugog.

Osim već opisanog događaja sa automatskim pisanjem, još jedanput sam doživeo nešto što ne mogu da objasnim znanjem psihologije, niti zapadnom naučnom tradicijom.

2005 moja upruga Marija, već veoma bolesna, poželeva je da poseti hrvatsku Dalmaciju, gde je godinama letovala sa ocem, kao devojčica.

Otputovali smo u Šparadiće, blizu Šibenika, u kuću našeg danskog prijatelja Nicholasa, koji je već decenijama pokušavao da otkrije neiscrpní izvor energije.

Jednog jutra, oko pola devet, probudilo me je Sunce, sijajući nad divnim modrozelenim šibenskim zalivom. Seo sam na krevet, okrenuo se prema prozoru i odjednom video sebe, ali sa nekoliko metara visine, kako sedim na istom tom krevetu. Bila je to sasvim spontana i u potpunosti svesna astralna projekcija. Ruke sam držao raširene i u tih pola metra razmaka medju otvorenim šakama odjednom sam sagledao ceo svoj život, od početka do kraja, od rođenja do smrti. Hipermezija zapisa Akaša hronike? Bio sam u stanju da razgovetno sagledam desetine hiljada slika mojih životnih situacija, sve zajedno i svaku posebno, u isti mah. Sve je to trajalo dugo, minutima. Od tada sam stekao *sidhi* sposobnost da se izdvojim iz čulno-telesnog moda i ono što mi se događa posmatram iz nepokretne tačke univerzalne svesti izvan tela. Kad god to uradim, a izvežbao sam da izlazim iz tela po svojoj volji, time savršeno umirim um i više ne osećam ego, izgubim svaki osećaj *jastva*.

Izgleda da oni vančulni nivoi naše duše, što ih psihoanalitičari površno nazivaju *kolektivno nesvesno*, (Jung), i *individualna podsvest* (Frojd), ne poznaju tok vremena. *Nesvesno* i *podsvesno* prebivaju stalno u sadašnjosti tako da su bez prekida povezani sa univerzalnom svešću, (koja opet nije ništa drugo nego glavna osobina te iste večne Sadašnjosti). Tačna temporalna hipoteza je ključ za dalji razvitak neuronauka, tek ona uspostaviće naučnu vezu eksperimentalne psihologije i ezoterijskih uvida, ekstrasenzorne percepcije i psihijatrije sa fizičkom teorijom duše. Univerzalna svest je najdublji nivo postojanja individualne psihe. Znam tačno o čemu govorim. Godinama vežbajući uspeo sam i da zaspim svestan i potom upravljam snovima.

Ozbiljno pitanje je Džingis Kan uputio najvećim kineskim mudracima: “Možete li da mi produžite život? Imate li lek za smrtnost?”

Filozofski i naučno, mi se isto to ponovo pitamo, u nešto drugačijem obliku: Da li se *vreme* uopšte može spoznati? Je li to ekstrasenzoran, zauman i stoga trajno tajanstven duhovni temelj celokupne fizičke realnosti? I ponovo, ako su vreme i fizička realnost istovetni sa beskonačnošću, zašto se u njoj uopšte bilo šta menja ili događa?

Očito je da jednakost delova po sadržaju, obliku, veličini i broju nikako ne znači njihovu fizičku podudarnost.

Velika je greška što je pitagorejska ontologija izbačena iz matematike zbog čega su temelji matematike i fizike ostali nepovezani.

Neka je bilo koji individual jedinica. Matematički stav jednakosti $1=1$ ukazuje na fizičku razliku označenih brojeva. Ovaj identitet ne znači prostornu podudarnost. Stav strogo ukazuje na fizičku razliku samih brojeva, jer u aritmetičkom zapisu identiteta ima dve jedinice: $1=1$, a ne jedna. Ovde se radjaju mnoga pitanja: Koji je odnos medju noumenima, onim mentalnim činjenicama, koje su matematički jednake, a prostorno nisu podudarne, što je upravo slučaj, $1=1$? Na koji način nastaju i postoje brojevi u prirodi? Sve ovo ću do kraja razložiti, posebno razmotriti i na svako pitanje jasno odgovoriti jer se teorija vremena u osnovi bavi egzistencijom matematičkih objekata i operacija, Eudoksovom nezavršenom geometrijskom teorijom brojeva, ili kraće: *fizikom brojeva*. “Geometrija je najstarija grana fizike”, A. Ajnštajn.

Uz osećanje najdublje svrsishodnosti i neprestanog prisustva nekog neizmerno blagonaklonog, blještavo svetlog i prijatnog sferolikog bića, rekao bih – ne od ovoga sveta, radio sam svakodnevno, punih dvadeset godina, ne znajući sasvim tačno šta tražim u gomilama svih tih knjiga zapisanih kombinovanjem svega tridesetak slova srpske ćirilice i latinične, odnosno simbolima neke druge azbuke. Učinilo mi se nerazumno očekivati da je za beleženje potencije mišljenja dovoljna mala količina određenih znakova, jer je to pristanak unapred da se pisanjem i čitanjem kvantitativno ograniči ljudska spoznaja. Povrh toga, ograničen broj glasova za izražavanje i još manji broj pisanih kodova određuje nas bitno i u logičkom shvatanju, jer iz konačnog broja činjenica sledi i konačan broj njihovih veza, tako da beskrajno varijantna stvarnost ostaje jezikom neuhvatljiva. Ali, imao sam na umu da ovo važi samo ako ljudsko znanje potiče isključivo od magacioniranja čulnih podataka, a to sigurno nije tako.

Naivni pojedinci u knjigama vide glavno magijsko sredstvo moći, pa pišu mnogo knjiga, dok još naivniji neprestano čitaju tražeći da najzad pročitaju ta suštinska znanja o kojima se toliko priča. Naravno, i filosofi, i umetnici, i naučnici, i teolozi, svi se na kraju silnog čitanja i pisanja osećaju prevareni obrazovanjem, a najuporniji odlaze s ovog sveta kosmički ogorčeni zbog nezavršenog posla – ‘nisam još dovoljno pročitao’, ‘nisam još dovoljno napisao’. Primera radi, savremena biblioteka osrednje veličine sadrži bar dvadesetak hiljada knjiga, a to je ono što bi čovek najviše mogao da pročita, kada bi živeo stotinu godina i samo čitao. Da i ne spominjemo najveću novu svetsku biblioteku – Internet, čije polje podataka je pojedincu već nepregledno i dalje ubrzano raste. Moć medija već uveliko prevazilazi moć ljudskog interfejsa, tako da je Čovek, zbog tehničke inferiornosti čula, (ne percipira atome i molekule), kao i ograničenja centralnog nervnog sistema, (svesno prima svega oko 16 bita u sekundi), prinudjen da menja karakter prijema informacija.

Knjige su *napisane reči*, one su poredak abstraktnih dvodimenzionalnih prostornih kodova, koji se mogu tumačiti i shvatiti tek nakon transformacije reči u slike. Tek povezan sa slikom, kod pisane reči postaje misao, jer misli su slike. Ovaj klasični mehanizam sporog učitavanja značenja iz knjiga, savremeni audio-vizuelni kosmos zamenio je interaktivnim utiscima koji nam neposredno struktuiraju saznanja. Većinu tekućih veštačkih informacija upijamo uglavnom iznad i ispod biološkog praga moći naše percepcije, pa nam je danas neophodno *proširenje lične svesnosti*, odnosno prilagodjavanje zahtevima tehnologijom uslovljenog socijalnog dinamizma, koji više ne vodi računa o konstantama ljudskih biopsiholoških ritmova.

Usled prevage konkretnih, ali kompleksnih audio-vizuelnih impulsa nad svim ostalim i nedostatka vremena za refleksiju podataka, informacije Čoveku više ne posreduju znanja nego deluju na njega direktno, kao bilo koji stimulus iz okruženja, na primer, promena magnetskog polja. Isključivo je postalo važno fizičko delovanje informacije, a ne njeno značenje, koje se i ne procesira. U tom pogledu su elektronski mediji informisanju povratili prirodnost, izgubljenu u

mitološkim tumačenjima zapisa Gutenbergove galaksije. Naravno, knjige i danas mnogima služe kao glavni podsticaj u razvoju naučne ličnosti, ali tome jednako dobro, a često i mnogo efikasnije, može da posluži i bilo šta drugo u okruženju. Još je Leonardo da Vinči zaključio da je posmatranje prirode najbolja duhovna škola. Za ovu tvrdnju svakako je najbolji primer Majkl Faradej, koji nije imao ni dana nikakve škole, osim ove koju preporučuje Leonardo.

Kreativnom naučniku, posebno ako zasniva potpuno novu oblast, obrazovanje je često velika prepreka. U desetoj godini života uzeo sam iz dečje biblioteke *Neven* neveliku knjigu inženjera Velimirovića *Perpetuum mobile* koja je sadržavala istoriju pokušaja da se napravi večni motor. Na kraju knjige naišao sam i na savremenu ideju tog motora ruskog astrofizičara N.A.Kozireva, koji je tvrdio da je sam *tok vremena perpetuum mobile koji navija sat Svemira*. Ova misao ostavila je na mene jak utisak i dugo mi je trebalo da se oslobodim ideje o pokretnom vremenu.

Kao dečak, imao sam jak psihološki otpor učenju stranih jezika, koji me je sprečavao da pamtim razne reči za jednu te istu stvar. Učenje jezika izgledalo mi je kao uzaludno trošenje životnog vremena; zanimala me je realnost, a ne razni ljudski nazivi za nju.

Kriza naše civilizacije otpočela je onda kada je količina proizvedenih noumena drastično prevazišla količinu fenomena. Posledica ovoga bilo je osamostaljivanje ljudskih nauka od najdubljeg nivoa stvarnosti. Prolaz mišljenja ka beskonačnosti tako je zakrčen, zanemaren i potom zaboravljen. U dvadesetom veku, svetski školski sistem je od pogrešnih i suvišnih znanja podigao prepreku između ljudskog uma i realnog sveta i toliko je ojačao, da promena naučne paradigme na Zapadu i ne može da otpočne drugačije nego razaranjem matrice obrazovanja iznutra. Naučnici i profesori svih vrsta su to lažno sveštenstvo savremenog građanstva koje je s Bogom Tvorcem izgubilo svaku vezu, a samim tim i sa sopstvenom osnovnom prirodom. Ali, s obzirom da su oni deo vladajućih struktura društva, s njima solidarna crkvena, ekonomska i politička elita uvažava ih kao znalce objektivne istine, takozvane stručnjake. Za uzvrat, oni skupim i besmislenim naučnim projektima pokušavaju da ublaže tekuću duhovnu katastrofu i Zapadnjaku uliju nadu da će mu civilizacija nekako preživeti. Trenutno, fizičari masovno i naporno tragaju za 'Hiksovim bozonom', lukavo nazvanim 'Božja čestica', i ako unapred dobro znaju da se umnožavanjem čestica neće rešiti ni jedan ozbiljan problem u fizici. Razbijanje atomskog jezgra bez ideje fuzije, Nikola Tesla nazvao je "otvaranje Pandorine kutije". Poznato je da je on uvek govorio bukvalno i zato precizno: u razbijenom atomskom jezgru, tom kvantnomehaničkom modelu otvorene Pandorine kutije, savremenim fizičarima preostala je samo puka nada da će daljom nasilnom deobom materije u akceleratorima shvatiti njenu osnovnu gradju.

Domet Plankove ideje o 'kvantu dejstva' je fisija atomskog jezgra. Relativističkoj kvantnoj mehanici nedostaje glavna hipoteza vremena. Nils Bor ostavio nam je nerazradjenu koncepciju diskretnog prostora, po mom mišljenju izvesno tačnu, dok se o vremenu izražavao posredno, izjednačavajući ga sa stvaralačkom nepredvidljivošću fizičkih događaja, to jest nesvesno preslikavajući izvorni "indeterminizam prirode" na sam vremenski tok. Stav da se samo Vreme kreće, i.e. da *apsolutno vreme teče* Bor je nekritički preuzeo od Njutna i nikad ga nije doveo u pitanje. Radi se o gruboj ekstrapolaciji jer to što naša čula registruju kretanja prostora i mase, nikako ne znači i da je samo vreme pokretno.

"Postoji prostor tela A", "Materija je prostorno-vremenski događaj i ako bi smo iz Vasiona uklonili svu materiju, ne bi ništa ostalo." A.Ajnštajn.

Ajnštajnov intuitivni determinizam sudario se s njegovim netačnim shvatanjem po kome *vreme ne postoji realno*, a iz njegove imaginacije *kontinualnog prostora zakrivljenog u sebe*

gravitacionom masom i svodjenja gravitacije na krivolinijsku geometriju proisteklo je *visokoučeno neznanje*, komplikovana matematička sholastika, nezavisna od astrofizičkih opažanja, a često i od elementarne logike.

Ja, međutim, smatram, da su i Bor i Ajnštajn u dedukovanju osobina Beskonačnog generalno u pravu, i to baš tim redosledom. Beskonačnost kao osnova sveta je carstvo svemogućnosti, ne ograničava nas u izboru njenih elementarnih delova, ona je, dakle, indeterministička. Tek izdvajanjem nekog elementa u beskonačnosti uslovljava se lanac zbivanja s njim. Indeterminizam karakterističan za aktualnu beskonačnost prethodi determinizmu karakterističnom za sudbinu njenih delova. Paradoksalno je da se Bor kao kvantni mehaničar zalagao za neodređenost, koju je trebalo da zastupa Ajnštajn, kao relativista.

Nastavio sam uporedo i semantička istraživanja. Vizuelni i drugi neverbalni jezici takodje su patili od neotklonjivih slabosti: bili su konkretni i čulno očigledni, to jest, savršeno iluzorni kao i sama stvarnost i stoga neprimenljivi u abstraktnom razmišljanju o poslednjoj osnovi sveta. Izuzetak su činile vrlo privlačne mi *materijalne* slike, inače *vančulnih*, geometrijskih objekata, kao što su crteži tačke, radiusa i sfere. Nesumnjivo su u pravu oni koji u geometriji vide prvi metafizički naučni jezik i najbolju metodu fizike. Naravno, sve to može da se uradi i bolje od Euklida, ako se uvede generička pretpostavka o nastajanju linije iz tačke i cela geometrija vremenski interpretira, to jest, ako je Vreme Tačka, onda je Prostor deo Vremena.

Odbacivši nameru o stvaranju azbuke s neograničenim brojem znakova, malo po malo, naučio sam da *vančulnoj* geometriji, tj. geometrijskim principima dajem prednost nad geometrijskim slikama, a ispražnjavanju uma prednost nad učenjem. Na kraju tog misaonog poniranja do dna sveta u meni, shvatio sam da je u svakom delu celine sve sadržano, da je nemoć jezika prividna, da svi neophodni pojmovi odavno postoje u svim velikim jezicima, ali neosvešćenog sadržaja, na primer tačka, nula, beskraj, Biće, Celina, granica, Vreme, Etar, i da je rešenje formalizacija, to jest sistemsko svodjenju svih poznatih pojmova na samo jedan jedini fizički pojam – *večno sadašnje vreme*, kojim vlada jedan jedini fizički zakon – *neprekidnost*. Tu se završavala metafizika i iz nje sledila fizika kao povratak uma u objašnjeno iskustvo: strogo izvodjenje svih struktura prostora i mase direktno iz Vremena. Pravi rad je otpočeo.

Prolazili su dani, godine. Razmišljao sam i zapisivao uglavnom ujutru, a posle bih čitao. I tako, jednog prolećnog dana, dok sam kao i obično zamišljeno zurio u prozorsko staklo obasjano ranim suncem, doživeo sam *svest* ne samo kao psihološko *načelo kontinuiteta subjektivnog opažanja*, već i kao najopštiji prirodni zakon, kao glavno, konstitutivno svojstvo same neprekidne beskonačnosti. U krajnjem ishodu to je značilo da su, zbog osnovne neprekidnosti celine sveta, i celokupni prostor i materija snabdeveni svešću, jer su to delovi samo relativno diferencirani u beskonačnoj osnovi kojoj neodvojivo pripadaju i od koje se i sami sastoje. Međutim, *svest*, jednom prihvaćena kao *princip opšte neprekidnosti svega*, ukidala je i svaku razliku sadržaja pojmova 'beskonačnost' i 'večnost' i sam po sebi nametnuo se zaključak da je, u strogo fizičkom smislu, upravo *Vreme* - (i beskonačno kao antičko grčko Biće, i večno kao sadašnjost, i neprekidno kao sama *svest*) - taj epistemološko-logički ključ čije definisanje, objašnjenje i razumevanje povezuje sve naše teorijske discipline sa fizičkom realnošću, ujedinjuje ljudsko mišljenje sa Božanskom prirodnom praksom.

Da li je jedna fizička teorija, ma kako bila duboka, zaista dovoljna da objasni ceo svet, sve ono što postoji, ili nam se bar veoma ubedljivo čini, da postoji? Na ovo pitanje Ajnštajn je već odgovorio potvrdno: "Fizika je ontološka nauka, nauka o suštini sveta". Ovaj Ajnštajnov stav veoma je zavodljiv, ali je tačno upravo suprotno: iz ontologije proističe fizika. Iz fizike

nema puta u ontologiju, i ne može ga ni biti, jer su zakoni koji vladaju fizičkim svetom – duhovni i materijom se na zakone fizike ne može uticati.

Neka je duh centar sfere, a Svet njegova površina. Iz centra ćemo lako sagledati površinu, ali ako smo na površini, možemo tamo ma koliko dugo kružiti nikada i ne saznajući za centar. A svi su fizički zakoni duhovni, vančulni, ili naučnim jezikom rečeno – *vremenske prirode*.

Umesto da *spiritualizuje fiziku* i tako olakša naučno shvatanje realnosti u pravcu od duha prema materiji, Ajnštajn svojim relativističkim naučnim radovima *fizikalizuje spiritualizam*, tako gurajući fiziku na sporedan i sasvim neprohodan put od materije prema duhu. Sledeće je bilo da se ‘materijalnom duhu’ pripiše i *partenogeneza*, Aristotelovo plitko materijalističko gledište o samorazviću Sveta, što se i desilo krajem prošlog veka, u doba širenja evropskog ateizma. Pomenimo uzgred da *partenogenezu* zastupaju i savremeni engleski naučnici. Stiven Hoking u knjizi *Veliki plan* iznosi naivnu tezu da je *Bog suvišna pretpostavka, nepotrebna da objasni nastanak Sveta, koji je po Hokingu nastao ni iz čega, po zakonima fizike*, dok Rodžer Penrouz u delu *Carev novi um*, u poglavlju o svesti, eksplicitno navodi da su *psihološka i duhovna svojstva čoveka autogeni proizvod u evoluciji materije*.

Ajnštajn u duši nije pozitivista, čula mu nisu važnija od uma, ali je, uopšte uzevši, ipak naivni materijalista. Nikada nije prevazišao svoj mono-materijalizam i uzaludno je trideset godina radio na Jedinstvenoj teoriji polja, uporno i tragično pokušavajući da preko mnoštva materijalnih fenomena dopre do jedinstvenog duha, da sve brže jureći površinom sfere dopre do njenog centra. Umro je ne uvidjajući da je upravo *koncept konstantne univerzalne sadašnjosti* bio to čarobno rešenje za kojim je tragao u Specijalnoj teoriji relativnosti, to središte *Pitagorine sfere vremena u kojoj se sve nalazi*, a koje je tako radikalno promašio. Proučavanja ‘sadašnjosti’ se Ajnštajn bio unapred potpuno odrekao tvrdeći “da se vreme razlikuje od tačke do tačke u prostoru, da svaka tačka u kosmosu ima svoje vreme”. U stvari, ceo njegov rad dramatično ukazuje na potrebu da se filozofija, matematika i fizika, vrate na put duhovnih disciplina koje se bave prirodom, a ne same sobom.

Krajnji smisao Ajnštajnovog stava da je fizika nauka o suštini sveta je u tvrdnji da je duh fizički realan. To nije apsolutno neistinito, nego je to njegovim uglom gledanja iskrivljena i nepotpuna istina, izražena na način koji značajno blokira razmišljanje o toj temi. Površno uzevši, stav da je fizika ontološka nauka, produbljuje polje fizike. Medjutim, stav krije opasnu implikaciju da su ontologija i fizika po predmetu nauke istog ranga, odnosno krije subpretpostavku da se materija ne razlikuje od duha. A da li to tako može biti? Gde se to zakoni fizike pojavljuju u prostoru na takav način da ih možemo opaziti? Kamen koji pada nije ‘zakon slobodnog pada’, planete koje se kreću oko Sunca nisu ‘zakon gravitacije’. Ni odgovarajuće Galilejeve i Njutnove formule na tabli i u sveskama same po sebi svakako nisu fizički zakoni. Pa koja i kakva je onda priroda fizičkih zakona? Čisto duhovna, naravno. A šta je duh? Počnimo od toga šta nije. Nije ni materija, nije ni prostor. A da li je Duh *Vreme*? Verujem da jeste, moguće je da jeste. *Duh* i *Vreme* po meni su dva sinonimna pojma. To je ono što ispitujem celog svog života.

Fizički govoreći, ako je Vreme substancijalna beskonačnost, prostor i masa, koji su konačni, moraju biti delovi samog Vremena. I dalje, osobine tog beskonačnog *Vremena* su matematičke operacije, a sama matematika je generička metoda celokupne prirode. A tako je i u ljudskom iskustvu u kome takodje Duh, odnosno Vreme, prethodi svemu ostalom. Celokupni materijalni Svet nastaje iz Duha ili Vremena. S tim ireverzibilnim redosledom, od Duha ka materiji, svakodnevno se susrećemo i niko od nas ni u svom životu ne radi obrnuto. Niko prvo ne gradi kuću, a tek onda, kada je završi, planira količinu i vrstu građevinskog materijala, crta

arhitektonski plan, skicu kuće, zamišlja kuću, i najzad, postaje svestan svoje namere da sagradi kuću. Prema tome, Ajnštajnov *credo* da je "fizika ontološka nauka" proizvodi zbrku, jer u apsolutnom smislu ontologija teorijski prethodi svakoj nauci, pa i eksperimentalnoj fizici. I prema tome, tačno je upravo obrnuto: *ontologija je fizička nauka*.

Ima i šire objašnjenje. U kosmički datoj hijerarhiji ljudskih znanja, fizika nije neposredno utemeljena u ontologiju, kako to smatraju eksperimentalni fizičari, nego u matematiku, koja ontologiju pogrešno ili tačno preslikava na fiziku, što zavisi od ontološke ispravnosti izabrane matematike. Ajnštajn protivreći sebi, ali je intuitivno u pravu, kada grdi kolege: "Fizičari bi najviše voleli da matematika uopšte i ne postoji".

Egzaktni temelj celokupne matematike je ontološki. Ontologija matematike je nivo samih fizičkih zakona, ona je prava teorijska Fizika i samo ontološkom matematikom pristupa se glavnim tajnama Fizičke realnosti, a pre svih, tajni Vremena, jer fizika, svojim pozitivističkim metodama, nikako ne može dovoljno duboko proučiti Beskonačnost, niti je objasniti.

Ovde nije reč o logičkim nijansama izražavanja, već o realističkoj kritici nametanja inverznog sazajnog redosleda čiji je neposredni rezultat prećutna stratifikacija naučnih disciplina, koja preventivno diskredituje ozbiljnu proveru osnovnih ideja i novih teorija, čak i uprkos iskustvu uspeh eksperimenata.

Ontologija je prematematičko znanje i preciznija je od matematike, iz nje matematika proističe. Vraćanje stroge ontologije u matematiku otvoriće uvid u najdublji nivo fizike – njen temporološki mehanizam. Na osnovu ontološke definicije vremena uslediće rekonceptualizovanje celokupne matematike, i prema njoj, fizike. To će omogućiti svemoćnu tehnologiju u čijoj osnovi će *kosmičko vreme* biti razjašnjeno i kvantitativno iskazano, kao glavni prirodni zakon, tako da važi za ukupnu promenu u prirodi.

Biće sveta u nečemu je predvidivo: ideje hipostaziraju tamo gde im je otpor najmanji, a to je danas upravo na Balkanu, koji ponovo postaje duhovni centar nove svetske civilizacije kao što je to već bilo u Neolitu, (Vinčanska kultura), i u predrimskom periodu, (Antička Grčka). Ovog puta, posebna uloga dodeljena je Beogradu. Tu se na prirodan način masovno obnavlja najdublji naučni okultizam, koji će dati glavna rešenja za globalno društvo. Ruska, indijska i brazilska duhovna zajednica, svakako najosetljivije na planeti, odavno su ovo uočile i gotovo sa mističnom ozbiljnošću počele da proučavaju delo Nikole Tesle.

Teslin heuristički metod mistične vizualizacije prirodnih zakona povezuje ljudsku dušu i tehnologiju, i najvažnije – postavlja duh za osnovu nove nauke našeg doba. Povezivanjem Duha i Nauke, uz Helenu Blavacku, Tesla je začetnik savremenog oblika naučne religioznosti. Prva naučna religija je bila Sumerska, (Broj je Bog), koja je ubrzano razvila kosmički odgovornu prirodnu matematiku, jer je svaki haldejski i sumerski mislilac, a kasnije i svaki pitagorejca, žudeo da spozna Boga na egzaktan način.

Moja teorija *tačke* i *nule* kao matematičkih modela vremena je moderni teslijanki teozofski most koji sve ovo zajedno i odjednom aktualizuje, spajajući kosmizam Blavacke sa Teslinom elektrotehnikom, kontinuum zapadne matematike sa svešću Bude, Euklidovu *tačku* sa staroindijskim otkrićem *praznine*, afričke *kultove* i sibirski *šamanizam* sa *elektromagnetikom centralnog nervnog sistema*, religiju sa naukom.

Astrofizika nas uči da je u kosmosu 99% materije u četvrtom agregatnom stanju plazme. A šta je plazma? Sekundarni namotaj jakog transformatora za koji Tesla vezuje svoj primarni kalem. Ako Teslin primar bez gvođenog jezgra smotamo u Arhimedovu spiralu, onda će od periferije ka centru frekvencija struje rasti po kvadratu.

Šta se događa? Radiusi Teslinog primara pokazuju osobine Borovih radiusa (r) iz njegove formulacije prvog kvantnog broja (za $n=1, 2, 3, \dots, r_1:r_2:r_3 \dots = n_1^2:n_2^2:n_3^2 \dots$), makroskopski uredjujući pražnjenja električne plazme iz sekundara na isti način kao u elektronskim ljuskama atoma. U ovom Teslinom makro-atomskom eksperimentalnom setu, analognom našem Sunčevom sistemu, varničar omogućava *kvantne skokove*, dok kondenzator, koji ima stalne osobine, odgovara *stacionarnom stanju*. Prekidi primarnog kola izazivaju vremenske poremećaje u rezonantnom sekundaru, podešenom da proizvodi samo više harmonike. Ovaj prenos internih vremenskih poremećaja sa primara na sekundar naziva se *indukcija*. Ako se zadovolji i određena geometrija u dizajnu aparature, tj. ako se prostor podesi vremenski, pobudjivanje viših harmonika nižim je trenutno. Konstruišući i stabilne *kuglaste munje*, Tesla je pokazao da je sasvim ovladao temporalnim faktorima fuzije elektromagnetkih talasa u elementarne čestice i jezgro atoma. Na pitanja očevidaca kako proizvodi kuglaste munje, on je, uz osmeh, odgovarao: “Po jednostavnom matematičkom zakonu.”

Vrlo je naivno smatrati da ljudska misao može da se uspešno bavi teogonijskom kosmogonijom, postankom celokupnog sveta, odnosno Bogom kao uzročnikom Univerzuma. Zaista ne može, ali čovečanstvo treba jasno da zna da to nije ni potrebno. Bogom se ne možemo baviti, ali prirodom Boga možemo, to nam je i dato, ali i zadato kao gnoseološki program, svrha ljudske vrste. Božansko poreklo Univerzuma je van domašaja čovekovog poimanja, ali je Božanska priroda svega stvorenog itekako shvatljiva. I ako nam je *postanak svega* nedokučiv, način na koji to *sve* radi sasvim jasno se može razumeti preko pojma *vremenske beskonačnosti*. Upotrebom njenih osobina po našoj moralnoj potrebi i volji uskladjenoj sa kosmološkim zakonima, ovladaćemo neograničenom kreacijom novih i rekreacijom starih empirijskih univerzuma. Uslov za samouvereno istraživanje u tom pravcu je prevazilaženje predrasude o Bogu. Ajnštajn je otvoreno govorio, i to ne u šali: “Hoću da dokučim Božje planove!” Ovim je razotkrio najtajnije stremljenje naučne elite i ukazao na cilj same nauke, o čemu se inače javno ne raspravlja još od srednjeg veka. Ajnštajn je bio dovoljno smeo da bude iskren, ali mnogi veliki naučnici zabranjuju sebi ovakvo priznanje.

Osvajanje i ekonomski progres motivišu celokupnu civilizaciju Zapada. U njene temelje ugrađena je ozbiljna zabluda da je Bog, na kraju krajeva, ipak naučno saznatljiv, dokučiv ljudskim razumom, ali da je za to potreban veliki napor, mnogo požrtvovanog rada. Osim rada, na Zapadu su i bogatstvo i moć po vrednosti iznad mudrosti, što lični život pojedinca čini suštinski besmislenim. Veoma rašireno uverenje da je primena važnija od objašnjenja se tvrdo protivi neophodnom oduhovljenju savremene nauke, iako, bez novih duhovnih istraživanja, naravno, nema ni pojave fundamentalno novih tehnologija.

Kao nekada, ponovo se postavljaju i srednjevekovna hrišćanska pitanja o krajnjem smislu ishrane plodovima sa Drveta saznanja:

Ako pomoću nauke i filosofije ne možemo da shvatimo Boga, šta će nam one uopšte? Ako naučnim eksperimentom ne možemo da promenimo i prevazidjemo Božansku kreaciju, zašto uzaludno eksperimentišemo?

Grubo se previdja da ono što je za nas istinski poželjno jeste u našem domašaju. Moguće nam je i dovoljno nam je da teorijski, a potom i ogledima, odredimo osobine *večne sadašnjosti* i primenimo njenu stvaralačku tehnologiju, drugim rečima, da steknemo znanja koja će nam omogućiti upravljanje dejstvom vremena u nama samima i u materiji uopšte. Razumevanje i utilizacija *samog vremena* označiće i kraj naučne fantastike: nigde, ni u najludjim bajkama, nema takvih želja koje svesno upravljanje vremenom ne može da ostvari, od perpetuummobila i vremeplova do besmrtnosti.

Mi, ljudi često se u kosmosu osećamo neprilagodjeni i imamo jaku potrebu da upoznamo kosmičke tajne da bi smo se od njih zaštitili, da bi smo избегли ili sprečili nepoželjna dejstva nepoznatih nam kosmičkih zakona, tačnije rečeno, da bi smo veštački uskladili svoj biološki instinkt stalnog opstanka sa tajanstvenim kosmičkim programom, koji nas ne samo stvara i održava u životu, već nas isto tako i ugrožava i uništava, ako nikako drugačije, a onda bar telesno. Iskreno rečeno, vera u besmrtnost duše na koju nas svesrdno upućuju sve religije, čoveku nikada nije bila dovoljna da smireno, čak veselo i radoznalo iščekuje ličnu smrt. A zbog zlokobne slutnje da je fizička smrt ujedno i kraj života naše duše, filozofi i književnici žalili su se u ime celog čovečanstva, iskreno i nadareno, ali bespomoćno; evo nekih istaknutih: S. Kjerkegor u delu *Strah i drhtanje*, V. Solovjov u *Antihristu*, M. Unamuno u *Tragičnom osećanju života*, A. Kami u *Mitu o Sizifu*.

Priznajmo sebi otvoreno da je prava želja pojedinca njegova fizička besmrtnost i kosmička energetska udobnost u neograničenom intervalu vremena. Toj udobnosti i besmrtnosti nada se svaki onaj koji bilo šta o bilo čemu izučava na planeti Zemlji. Nada se isprazno, šta drugo, jer *zašto uči samo iz univerzitetskih knjiga*, kad dobro zna da to, što zaista traži, u tim knjigama nema.

U globalnom društvu čiji imperativ je rekonekcija svesti pojedinaca i kosmičkog okruženja, neizbežno nam predstoji otkriće fundamentalnog prirodnog zakona promene i shvatanje konstantnog delovanja *aktualne beskonačnosti*, koju svakodnevno nazivamo *vreme* i svakodnevno se njome samo ograničeno koristimo jer je veoma površno poznajemo. Zaista zasmehava i poražava činjenica da ni posle najmanje sedam hiljada godina pismenosti i tri hiljade godina filosofije, naša današnja svetska nauka ne zna da nam o *Vremenu* pouzdano kaže nešto dublje od toga *koliko je sati na raznim časovnicima*. (1)

(1) “Vreme je ono sto vidimo na satu”, A. Ajnštajn.